

Matthieu Wiegman is een bijzondere plaats bij ons gaan innemen en het wordt tijd eens te bezien, wat hij bereikt heeft.

* * *

Geboren in 1886 is Matthieu Wiegman opgeleid als huisschilder, welk vak hij leerde op de Ambachtsschool te Alkmaar. Ik heb altijd gevonden, dat dit voor een schilder een voortreffelijk begin is; wie de verf heeft leeren behandelen en ook de vreugde van het nederig ambacht heeft gekend, zal later niet met het schoone materiaal gaan klodderen, als ware het een gemeen product. In 1903 ging hij naar Amsterdam om het decoratieschilderen te leeren en evenals de Bottema's is hij daar een tijd lang werkzaam geweest op de Plateelbakkerij „De Distel”, waar hij vazen beschilderde. Van daar kwam hij op het atelier van André Vlaanderen, waar hij hielp aan de uitvoering van diens decoratieve ontwerpen. Zijn aanvang liep dus geheel in de richting der versierende kunst en de zin tot decoratieve vlakvulling, waarvan sommige van zijn vroegste werken getuigen, is toen aangekweekt. Intusschen had hij wel begrepen, tot meer in staat te zijn dan tot het uitvoeren van eens anders ontwerpen. Een sterk, natuurlijk talent had zich al vroegtijdig in hem kenbaar gemaakt en uit wat hij, louter voor plezier, zoo in zijn vrijen tijd teekende, bleek, dat hij reeds als jongen over ongewone gaven beschikte. Ik ken een kleine copie van hem, naar een plaat geteekend, toen hij 15 jaar oud was en die voortreffelijk is; niet een doodsche copie maar reeds met een frissche levendigheid gedaan. En zoo kwam hij in 1905 te Amsterdam op de Academie van Beeldende Kunsten.

(Slot volgt).

